

Forfatter: Kaalund, H. V.

Titel: TIL NORDENS FOLK.

Citation: Kaalund, H. V.: "TIL NORDENS FOLK.", i Kaalund, H. V.: *Samlede Digte*, udg. af OTTO BORGHSENIUS , 1898, s. 267. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-kaalund01-shoot-workid81810.pdf> (tilgået 18. september 2021)

Anvendt udgave: Samlede Digte

TIL NORDENS FOLK. (I December 1863.)

⌘ Vil ingen nævne et vækkende Ord!
Vil ingen gribe i Normannaharpen -
sende et Kampskrig ud over Nord,
der kan ramme som Sværdet med Skarpen!
268 Ja, som Sværdet med Skarpen; thi nu er ej Tid
til at lefle og lege med Ord: *Her skal handles!*
Hvad ved Gilder vi svor, skal nu prøves i Strid
og til dødeligt Alvor forvandles!

⌘ Givet til Pris for de Mægtiges Raad,
sukked vi længe ved Tidernes Trængsel,
føjte i Hjertet den dræbende Braad,
naar man haaned vort Haab og vor Længsel.
- Nu er Bægeret fuldt til dets øverste Rand.
Vi vil løfte vort ældgamle Banner mod Solen,
om forladt vi skal synke i Kamp for vort Land,
forraadt af Alverden - som Polen.

⌘ Brat har det ramt os som Lyn fra Sky:
Drotten, den elskte, af Slægten den sidste,
han, som har tændt os et Morgengry,
der lyser over hans Kiste,
Drotten, som delte vor Lyst og vor Sorg,
ham har Døden jo bortrevet nys fra vor Midte -
øde og tom staar hans Frederiksborg,
hans Rige vil Tydskerne splitte.

⌘ Kvalmt er det, kvalmt, dette taagede Døgn.
- Denne brogede Tid, saa forrost, saa beundret!
Skal den tabe sig nu i den frækkeste Løgn,
synke ned til et Skjændsels Aarhundred?
269 Uden Marv, uden Tro, i Opløsning og Splid
den i sælsomme Veer sig vrider og vaander,
saa forfængelig hul i sit Gammelmandsvid,
og saa fattig paa store Aander!

⌘ Statskløgten svinger og svajer som Rør,
truer at svække os Styrken og Modet:
men vi stemme os stolt mod de styrtende Søer,
- i os er Søkongeblodet.
Mangen Dønning som denne har før vi udholdt,
og vor Hæder er ej bleven rusten og støvet;
den skal hævdes i Modgang, vort Mod er koldt,
vor Sejghed tusindaarsprøvet.

⌘ Hist ved Ejderens Strand paa den hellige Jord,
paa den ældgamle Vold, som fra Godefreds Dage
gjennem Seklerne stod som en Dæmning for Nord
mod Germaniens slugende Drage,
dér er Stævnet nu sat, dér skal Verden nu sé,
om det herlige Syn, vi har skuet i Drømme:
om det enige Nord er en dødfødt Idé,
dér skal Daaden nu Løfterne dømme!

⌘ Loddet er kastet. Nu gjælder det os!
Ikke vi trygle om Hjælp eller klynke. -
Tydskland i Pagt med hin Østens Kolos,
- *Ve Dig, o Nord, hvis vi synke!*
270 Ve Dig, ifald Du skal skue den Dag,
da vi slænges som Vrag paa de vendiske Kyster!
Ve for hvert Kys, som forraadte vor Sag!
Det skal straffes af Magten fra Øster!

☒ Frænder i Norden, hvad siger I nu?
Norriges Gutter og I hist bag Sundet!
Skal alle Baandene briste itu,
som af Hjerternes Slægtskab blev bundet?
- Blodet vil brænde i mangan en Kind,
mangan en Haand er vist knyttet og hævet -
ak, men af Statskunstens kløgtige Spind
har et Næt man omkring eder vævet.

☒ Spørg ham - ja, spørg ham, som staar ved Jert Ror,
om han tør svigte det Storværk, han vilde.
Er han Mand for at træde i Carlernes Spor?
Skal vi kalde ham stor eller lille?
- Svinger han; glem dine Minder da, Nord!
Som et jammerligt Blændværk det Hele da falder;
Alt, hvad Skjaldene sang om en Fremtid saa stor,
bliver tomt og forfængeligt Skvalder!

☒ Lad det gaa, som det vil, lad det svigte kun Alt -
ikke vor bliver Skjændslen og Skammen!
271 Hvert et Haar paa vort Hoved, vi véd jo, er talt,
er vi Faa, vi vil kjækt holde sammen!
Hvis vi segne i Kamp for vor Fædrenejord,
hvis forgjæves, o Brødre, vi paa Eder kalde,
- Nu vel! paa din Tærskel, Du høje Nord,
vil med uplettet Hæder vi falde!